

Coroana de oțel

După trei ani de la obținerea independenței României și cincisprezece de la sosirea prințului în noua sa patrie, deputații au decis să transforme țara în regat, iar Carol I să devină primul rege al României. Așa că, pe 10 mai 1881, Carol a fost proclamat rege. Mai mult decât o simplă schimbare de nume, transformarea României în regat a fost acceptată de toate marile puteri ale lumii și ne-a adus la rang de egalitate cu toate celelalte monarhii din Europa.

Începutul ceremoniei a fost anunțat cu 21 de salve de tun. Regele, călare, însoțit de regină într-o caleașcă trasă de opt cai, a străbătut cu fast drumul de la Gara de Nord până în Dealul Mitropoliei, unde s-a ținut slujba de încoronare. După binecuvântarea mitropolitului, alte 101 salve de tun au răsunat vestind noul rege.

La ceremonie, Carol a primit o coroană de oțel, făcută din țeava unui tun turcesc capturat de armata română la Plevna. Astfel, regele își dorea să-l omagieze pe soldații care își pierduseră viața luptând pentru independența țării.

Coroana de oțel a fost purtată și de succesorul său, Ferdinand, în ziua încoronării ca rege al României Mari, în 1922, precum și de ultimul rege al României, Mihai I, în 1940. Astăzi, coroana este expusă la Muzeul Național de Istorie a României din București, iar tunul poate fi văzut la Muzeul Militar Național.

¹ redacție: sila

Familia domnițoare

Carol I s-a căsătorit abia după trei ani de domnie, în noiembrie 1869. Pe cea care avea să devină primo regină a României a cunoscut-o în același an, Elisabeta Pauline Ottilie Luise, principesă de Wied – un mic stat german aflat la nord-est de fluviul Rin, era o femeie romantică și visătoare, care nu împărțea deloc firea disciplinată a lui Carol, Regina Marii Britanii și-o dorise ca noră pentru fiul său, viitorul rege Edward al VII-lea, dar tânăra n-a fost pe placul prințului. La scurt timp de la nunta cu Karl, Elisabeta a născut o fetiță, principesa Maria. Alintată de părinți și iubită peste măsură, copilă s-a stins însă foarte devreme, la numai patru ani. S-a îmbolnăvit de scarlatină, iar pe atunci nu existau antibiotice, așa că fetița n-a avut șansa să se vindece.

Durerea părinților a fost fără margini! Tristețea pierderii Mariei nu s-a stins niciodată, cu atât mai mult cu cât Elisabeta n-a mai avut alți copii. Carol și-ar fi dorit un urmaș căruia să-i lăsa tronul, dar peste ani s-a văzut nevoit să îl încredințeze nepotului său Ferdinand, fiul lui Leopold.

Carmen Sylva

Principesa Elisabeta a fost o iubitoare a artelor și, după moartea fiicei sale, s-a refugiat în poezie și muzică, dar s-a dedicat deopotrivă și actelor de binefacere¹. A ajutat familia săracă, a înființat spitale, iar în timpul Războiului de Independență a transformat palatul domnesc într-un atelier unde toate doamnelor de la curte făceau bandaje pentru răniții de pe front. Compasiunea pe care le-a arătat-o ostașilor i-a făcut pe oameni să-i spună „mama răniților”.

Sensibilă și talentată, Elisabeta știa mai multe limbi străine, obișnuia să picteze și scria enorm. De-a lungul vieții, în culețele ei s-au adunat peste o mie de poezii, patru romane, aproape o sută de nuvele și treizeci de piese de teatru. Semna mereu cu pseudonimul „Carmen Sylva”, care, în limba latină, înseamnă „Cântecul păsării”. Îl admira pe Mihai Eminescu, pe care îl considera un mare poet, iar Vasile Alecsandri se număra printre cei mai buni prieteni ai săi. El a fost și cel care a încurajat-o să-și publice creațiile, pe care Elisabeta le scria în limba germană.

¹ Săpte baze, făcute în folosul oamenilor săraci

* să renunțe la tron

Alegerea românilor

Nu cu mult timp înainte, Moldova și Țara Românească deveniseră Principate Unite, pentru prima dată de la încercarea îndrăznească a lui Mihai Viteazul, cu două secole și jumătate mai devreme.

Alexandru Ioan Cuza a fost domnitorul care a unit cele două principate și le-a transformat într-o singură țară. Din păcate însă, domnia lui n-a durat decât șapte ani. Cuza își dorea să schimbe multe legi - pe unele a și reușit, dar asta i-a adus mulți dușmani, nemulțumiți că, din cauza lui, își pierd averile. Așa că domnitorul a fost silit să abdice^{*}, iar în locul lui s-a decis aducerea unui domn străin, fiindcă numai așa, credeau oamenii politici, țara ar fi scăpat de luptele pentru putere care se dădeau de multă vreme între marile familii boierești.

Într-un, domnia i-a fost oferită prințului Filip de Flandra, fiul cel mic al regelui de atunci al Belgiei și viitorul soț al surorii lui Karl, dar acesta a refuzat. Nu fiindcă nu și-ar fi dorit, ci fiindcă se temea să nu-l supere pe Napoleon al III-lea, împăratul de atunci al Franței, care îl sprijinise pe Cuza. Atunci, politicienii români au trimis la Paris un emisar, care să ceară împăratului să numească un prinț domnitor.

Napoleon al III-lea s-a văzut, așadar, dinaintea unei dificile alegeri. Neștiind ce să facă, s-a sfătuit cu o veche prietenă, Hortense Cornu. Cei doi copilariseră împreună, mama Hortensei fiind cameristă la curtea regelor Franței, și rămăseseră buni prieteni, fiindcă Napoleon îi prețuia inteligența deosebită. Madame Cornu i l-a sugerat pe Karl de Hohenzollern-Sigmaringen. Ea fusese colegă în adolescență cu Josephine, mama lui Karl, iar bunica prințului era înrudită cu familia regală a Franței, ceea ce-l făcea pe Karl nepotul lui Napoleon. Ideea a fost pe placul regelui, care i-a scris îndată lui Karl.

